

Aşk 7 Saniye, Heves 7 Dakika, Pişmanlık ise Ömür Boyu

Gençlik, hislerin baskın geldiği, duyguların isyan ettiği, aklın devre dışı kaldığı bir dönemdir. Bu dönemde gençler akıl almaz kararlar alırlar; akıl, mantık dışı durumlara girebilirler. Sonunda yaptıklarının yanlışlığını anlarlar. Bu yanlışlığın pişmanlığını da ömür boyu çekerler. Çekerler, ama artık çok geçtir. Bir defa ok yaydan çıkmış, öfkeyle, hisle verilen kararın acıları yaşanmaya başlanmıştır.

İşte böyle hatalardan biri de çok sevdiğim hanım hanımcık bir kız öğrencim (U.) tarafından üniversitede okurken işlendi. Eş seçimi konusunda, özellikle flört ederek evlenmek konusunda ibretlerle dolu bir öğrencimin acı anısı:

(U.) öğrencilik yıllarında samimi kız arkadaşlarının tesirinde kalarak birlikte çıkmaya başladığı gençle dört yıl sonra evlenmeye karar verir. Anne babası ayrı olan bu genç delikanlı, babasını bir kadınla beraber (U.)'yu istemeye gönderir; fakat çeşitli sebeplerden dolayı (U.)'nun babası diretir: “Hayır!” der, kızını vermez. Sonunu öğrencim (U.)'dan dinleyelim.

“Sayın Hoca’m,

Bu mektubumu, benim oturduğum sıralarda oturan arkadaşlarıma oku ki onlar da benim durumuma düşmesinler. Özellikle sizin nasihatlerinizi, kafalarının bir kenarına not etsinler. Sizi dinleyip de o güzel sözlerinize uymayan ablalarının ne duruma düştüklerini duysunlar da onlar benim çektiğim sıkıntıları çekmesinler, diye yazıyorum.

Evet, Sayın Hocam, sevdiğim delikanlının annesinden ayrı yaşayan babası, bir kadınla beni babamdan istediler. Cahil-cühela diye küçümsediğim babam, beni sevdiğim delikanlıya vermedi. O zaman saydığı gerekçeleri de çok gerçekçi idi; ama ah kafam, ah!..

O günden sonra kendi aileme düşman oldum. Benim arzu ettiğim gençle evlenmeme niçin izin vermiyorlardı; ama, biricik kızlarının

kötülüğünü isterler mi hiç, diye düşünemiyordum. Üstelik evlenecek olduğum kişinin işi de yoktu. Ailesi arasında da sıcak bir bağ yoktu.

Ben hele bir evlenelim iş de olur, aş da olur, düşüncesiyle kendi kendimi avutuyordum. Sonunda kararımı verdim: “Ya o gençle evleneceğim, ya da bu evden kaçacağım.”

Evet, inadımda samimiydim. Nihayet sevdiğim gençle evlenmeme mani olan ailemi de cezalandırmış olacaktım. Nereye mi? Doğru sevdiğim gencin yanına. “Ben geldim. Seninle olmama artık hiçbir engel kalmadı.” dedim.

Bu davranışımı o da beklemiyordu. Şaşırıldı. Ama madem bir kız kendi ayağı ile gelmiş, neden “Evet” demesin ki?

Ah kafam, ah! Hoca'm, lise yıllarımda dinlediğim sizin o güzel nasihatlerinizi can kulağı ile dinliyordum; ama aşk denen şey benim hafızamı sildi süpürdü. Hiç itibarımı, gençliğimi, gururumu, namusumu, düşünmeden kendi ayağımla gittim. Neyse... Baktı ki olmayacak, köylerine annesinin yanına gittik, şehirden köye; ama bir kere evden kaçmıştım. Bir erkeğin yanına kaçarken değil de annemin, babamın yanına geri dönmeyi gururuma yediremiyordum. Derken evde bir de görümcem vardı, onlara yük olmaya başladık. Huzursuzluk ve evde bize karşı isteksizlik başladı. Biz de annesinin yanından ayrılarak Balıkesir'e babasının yanına gittik; ama onun yanında da ancak bir ay kalabildik. İnsan yükü, hiçbir şeye benzemiyor. Bu arada ailemin kiminle nereye kaçtığımdan ve ne durumda olduğumuzdan, her şeyden haberleri varmış. Kaçak geçen iki ayın sonunda nikâhımız kıyıldı; ama düğün, gelinlik hak getire. Ne altın, ne kına; ama yine de sevdiğim gençle olduğum için mutlu sayılırdım. Mutluyum, ama nerede kalacağız? Baba evinden de ayrılan bizler birkaç günlüğüne eşimin arkadaşının evinde kaldık. Rezillik paçadan akıyordu. Bir insanın anası-babası bakmazsa el kaç gün bakar ki. Yine ne varsa insanın kendi ailesinde var.

Babamlar, bizim rezilliğimize dayanamamışlar haber gönderdiler: “Gelsinler bize!” diye. Nihayet işportacılıkla ev geçindirmeye çalışan

emekli babamın sayesinde sıcak bir yuvaya iki buçuk ay sonra kavuştuk. Bir hafta sonra da hemen evimizin yakınından bir ev tuttu babacığım. Evden ve komşulardan temin ettiği eski eşyalarla bize bir ev düzdü. Bu arada eşim de bir iş bularak çalışmaya başladı. Kısmen de olsa gidişatı düzelttik. Bir yıl sonra doğan çocuğumuz sayesinde aileler arasındaki gergin hava yumuşadı. İki aile arasında gidip gelmeler başladı; fakat mutluluğumuz eşimin annesi tarafından kiskanılmaya başlandı. Mutfakta “Oğlum, sen bunlara iç güveysi mi geldin? Ne derlerse yapıyorsun.” diye konuşurken duydum. Annesinin bu tür fitleri dolayısıyla çok sevdiğim eşimle aram açıldı. Bize, onun ailesi değil, benim ailem sahip çıkmasına rağmen eşim bile ailemin bu iyiliğini görmezden gelmeye başladı. Sonunda ayrıldık. Şu anda annemlerde kızımınla beraber oturuyorum. Onu severken hiç böyle bir şeyin olabileceğini aklıma bile getirmedim. Meğer biz, karşı cinse duyduğumuz arzuyu aşk zannediyor, gerçek sevginin ne olduğunu bilmiyormuşuz. Okuldaki arkadaşlarımla ayarladığı, flört etmeye başladığım gençle evlilik maceramız böyle sonuçlandı. Yani arkadaş kurbanı olmuşum.

İnsanlar, en uzun süreyle annesini; en çok da eşlerini severlermiş; ama eşlerine olan sevgi bir gün nefrete dönüştüğü halde, annelere olan sevgi hiç bitmez, ömür boyu devam edermiş.

Sayın Hoca'm, benim bu kafasızlığım, benim gibi gençliğimi, namusunu, onurunu, kızlık gururunu düşünmeden elin kapısına giden ve gidecek olan kızlara ders olsun. Bu mektubumu diğer arkadaşlarıma da oku da benim yaptığımı yapmasınlar. ”

İsmi Mahfuz Bir Öğrencim

Basından iki örnek:

Bebeklerini Barbeküde Yakan İki Üniversiteliye Müebbet Hapis 28 Nisan 2010

İstanbul'da on günlük bebeklerini boğdukları, cesedini götürdükleri Kırklareli'nde barbeküde yaktıkları iddiasıyla yargılanan anne ve baba

hakkında iki buçuk yıl sonra karar çıktı. Emniyette itiraf ettiği suçunu yargılama sürecinde inkâr eden baba Mesut Başaran: “Bebeğini kasten öldürme” suçundan müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Anne Aslı Kuran’a ise, suça yardım ettiği gerekçesiyle 16 yıl 8 ay hapis cezası verildi,

Yirmi dört yaşındaki Mesut Başaran ile yirmi beş yaşındaki Aslı Kuran, Kırklareli’ndeki Trakya Üniversitesi’nde okurken tanışıp birbirlerine aşık oldular. Sevgilisiyle ilişkiye giren Aslı Kuran, hamile kaldığını fark ettiğinde bebeği aldırma için çok geçti. 20 Ağustos 2004’te “Yiğit Arda” ismini koydukları bir oğulları oldu. Bebekten aileler de haberdar olunca genç çiftin evliliklerine onay çıktı.

Liseli Kız, Bebek Doğurdu Çöpe Attı! (19 Ocak 2011)

Beykoz’da bir lise öğrencisi, sınıf arkadaşından doğurduğu bebeğini çöpe attı. Daha sonra kanaması olduğunu söyleyerek bir tıp merkezine giden öğrenci, doktorun şüphelenerek çağırdığı polise, gerçeği anlattı. Hamileliğini gizlemeyi başaran öğrenci (H.K)’nin çöpe attığı bebeğinin cesedi, Adli Tıp Kurumu’na kaldırıldı. Hamileliğini emekli bir baba ve gündelikçi çalışan annesinden gizleyen (H.K) ile babası pazarcılık yapan (C.Ş) gözaltına alınarak Sarıyer Çocuk Büro Amirliği’ne gönderili. Sonuç: **Aşk yedi saniye, zevk yedi dakika, pişmanlık ise ömür boyu. Gençlerimizin kulağı cınlasın.**

Not: “Okul Müdürünün Günlüğünden” adlı kitabımdan.

KISMET OLURSA:

Uzun yıllar Konya- Doğanhisar’da eğitime hizmet veren kurucu Okul Müdürü sınıf arkadaşım emekli eğitimci Sayın Hamit Turanalp beyefendinin organizesi ve Doğanhisar İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Mehmet Akif Gündüz beyefendinin de davetleri üzerine 30 Mayıs Salı günü Konya- Doğanhisar’da öğrencilerle beraber olacağım.

Sayın Hamit Turanalp bey kardeşimle, İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Mehmet Akif Gündüz beye teşekkürlerimi sunarım.